

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko W. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym niejawnie w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 września 2023 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt III APa 10/21,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od
pozwanego W. L. na rzecz powoda B. spółki z o.o. w B. kwotę 99.325,92 zł z
ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 5 września 2020 r. do dnia zapłaty, oddalił

powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 4.967 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu.

W sprawie ustalono, że pozwany został zatrudniony w powodowej Spółce na stanowisku wiceprezesa zarządu na podstawie umowy o pracę z dnia 16 czerwca 2014 r. zawartej na czas nieokreślony. W imieniu Spółki umowę zawarła rada nadzorcza. Zgodnie z § 6 umowy, za wykonywanie określonych nią obowiązków pozwanemu przysługiwało wynagrodzenie w łącznej wysokości dwukrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty zysku z nagród za IV kwartał roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Umowa nie zawierała żadnych ustaleń w przedmiocie odprawy.

Z mocy § 1 ust. 2 w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 uchwały nr [...] nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników powodowej Spółki z dnia 18 października 2012 r. w razie odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż naruszenie podstawowych obowiązków wynikających ze stosunku zatrudnienia prezesowi i wiceprezesowi zarządu przysługuje odprawa w wysokości jego wynagrodzenia miesięcznego. Na mocy § 3 uchwały jej wykonanie powierzono radzie nadzorczej. Na wstępie uchwały wskazano, że została wydana między innymi na podstawie art. 13 ustawy z 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306 ze zm.; dalej ustawa kominowa).

Porozumieniem z dnia 12 listopada 2014 r. uchylono treść dotychczasowej umowy o pracę i nadano jej nowe brzmienie. W imieniu powodowej Spółki podpisał je przewodniczący rady nadzorczej. Zgodnie z § 1 nowej umowy o pracę, pozwanemu powierzono stanowisko wiceprezesa zarządu - dyrektora do spraw ochrony środowiska i inwestycji. W § 9 ust. 2 zastrzeżono trzymiesięczny okres wypowiedzenia umowy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Po myśli z § 9 ust. 3 umowy, w razie odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż naruszenie podstawowych obowiązków ze stosunku zatrudnienia, pracownikowi przysługiwać będzie odprawa w wysokości jego trzykrotnego wynagrodzenia miesięcznego. Dnia 15 grudnia 2015 r. pozwany złożył

powodowi oświadczenie o rezygnacji ze stanowiska wiceprezesa zarządu. Uchwałą z 16 grudnia 2015 r. rada nadzorcza przyjęła rezygnację. Łącząca strony umowa o pracę została rozwiązana na mocy porozumienia stron.

Dnia 29 stycznia 2016 r. powodowa Spółka wypłaciła pozwanemu wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 49.662,96 zł i odprawę - 49.662,96 zł, co potwierdza lista płac i polecenie przelewu. Wypłatę zatwierdził między innymi prezes zarządu – Z. P. . Pismem nadanym w placówce pocztowej 28 stycznia 2019 r. zawezwano pozwanego do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach. Treść pisma była tożsama z żądaniem niniejszego pozwu. Pismo zostało doręczone pozwanemu na adres figurujący w systemie PESEL2-SAD w trybie art. 139 k.p.c. w dniu 17 kwietnia 2019 r. Na kopercie zamieszczono adnotację, że adresat wyprowadził się. Podczas posiedzenia jawnego z dnia 5 lipca 2019 r. wezwanie uznano jednak za skutecznie doręczone i stwierdzono, że do ugody nie doszło.

Sąd Okręgowy stwierdził, że obowiązek wypłacenia odprawy nie wynikał z przepisów powszechnie obowiązujących, a jedynie z porozumienia z dnia 12 listopada 2014 r., jakie powód zawarł z przewodniczącym rady nadzorczej. Przewidywało ono w § 9 ust. 3, że w razie odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż naruszenie podstawowych obowiązków ze stosunku zatrudnienia, pracownikowi przysługiwać będzie odprawa w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia miesięcznego. Tym samym zakres przedmiotowy tego postanowienia umownego był znacznie szerszy niż art. 12 ustawy kominowej. Obejmowało ono bowiem wszystkie przypadki rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż naruszenie obowiązków pracowniczych, a więc także na mocy porozumienia stron, do jakiego doszło w przypadku powoda i pozwanego. Tymczasem jak wynika z brzmienia art. 13 ustawy kominowej postanowienia umów o pracę oraz innych aktów stanowiących podstawę nawiązania stosunku pracy ustalające wynagrodzenie miesięczne, nagrodę roczną, odprawę oraz wartość świadczeń dodatkowych, w wysokości wyższej niż maksymalna dopuszczona ustawą, są nieważne z mocy prawa w odniesieniu do tej części, która przewyższa kwotę maksymalną określoną w ustawie. Skoro powołany wyżej § 9 ust. 3

porozumienia z 12 listopada 2014 r. był sprzeczny z brzmieniem art. 12 ustawy kominowej, to z tej racji na podstawie art. 13 tej ustawy był nieważny z mocy prawa.

W ocenie Sądu, omawiane porozumienie było nieważne także z mocy stosowanego *a contrario* art. 210 k.s.h. w związku z art. 58 k.c. i art. 300 k.p., gdyż zawarte zostało (ze strony Spółki) wyłącznie przez przewodniczącego trzyosobowej rady nadzorczej.

Sąd skonstatował, że powodowa Spółka nie miała także podstaw do wypłacenia pozwanemu wynagrodzenia za okres od stycznia do marca 2016 r., a więc po rozwiązaniu z dniem 18 grudnia 2015 r. umowy o pracę. W I kwartale 2016 r. pozwany nie był już pracownikiem powoda i nie wykonywał na jego rzecz obowiązków pracowniczych, nie pozostawał w gotowości do pracy.

Sąd Okręgowy przyjął, że do roszczeń o zwrot nienależnego świadczenia wywodzonych z art. 405 w związku z art. 410 § 2 k.c. należy dostosować przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia, a nie sugerowane przez strony przepisy Kodeksu pracy, który nie stanowi podstawy żądań powoda.

Sąd Okręgowy wskazał, że roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia, którego dochodzi powód, powstało przed nowelizacją - z datą wypłaty pozwanemu nienależnych świadczeń 29 stycznia 2016 r. i w dniu wejścia w życie noweli z dnia 9 lipca 2018 r. nie było przedawnione, bowiem zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 118 k.c. w tym wypadku okres przedawnienia wynosił 10 lat i upływałby 29 stycznia 2026 r. Zatem co do zasady należy stosować znowelizowane przepisy i w konsekwencji 6 - letni termin przedawnienia liczyć od wejścia w życie noweli 9 lipca 2018 r. Termin ten dotąd nie upłynął. Roszczenie powoda nie uległo więc przedawnieniu.

Sąd Okręgowy zauważył, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej polegającej na zwrocie dochodzonych niniejszym pozew świadczeń powód nadał na pocztę 28 stycznia 2019 r. i wtedy mógł on przerwać bieg przedawnienia. Tak się jednak nie stało. Pomimo zamieszczenia na korespondencji sądowej skierowanej do pozwanego na adres figurujący w systemie PESEL2-SAD adnotacji, że adresat wyprowadził się, podczas posiedzenia jawnego z 5 lipca 2019 r. wezwanie to błędnie uznano za skutecznie doręczone, mimo braku podstaw prawnych ku temu i stwierdzono, że do ugody nie doszło. W tej sytuacji powód powinien bowiem być

zobowiązany do wskazania aktualnego adresu pozwanego pod rygorem zwrotu wniosku, co nie nastąpiło. Z tej przyczyny zawezwanie do próby ugodowej nie mogło wywołać żadnych skutków prawnych dla pozwanego, który z przyczyn od siebie niezawinionych nie wiedział o nim. Nie mogło ono więc doprowadzić ani do przerwy biegu przedawnienia roszczenia, ani do potraktowania go jako skutecznego wezwania do zapłaty i naliczania od tego czasu odsetek ani też dać podstawy przyznania powodowi kosztów poniesionych z tego tytułu.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2021 r., oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego i orzekł o kosztach postępowania za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu naruszenia art. 410 § 2 k.c. w związku z art. 405 k.c. w związku z art. 118 k.c. Stwierdził, że brak podstaw do wywodzenia bezpodstawnego wzbogacenia jako wynikającego ze stosunku pracy, bowiem ten ustał w związku z tym, że pozwany zrezygnował z pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu Spółki ponad miesiąc przed tym, gdy wypłacono mu nienależne świadczenie. Podstawę żądania powoda stanowią wyłącznie przepisy Kodeksu cywilnego. Stąd też uznał, że do roszczeń o zwrot nienależnego świadczenia wywodzonych z art. 405 k.c. w związku z art. 410 § 2 k.c. zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia, na podstawie których okres ten wynosi 6 lat, a nie art. 291 § 1 k.p. Pozwany nie był uprawniony do żadnego z wypłaconych mu przez powoda świadczeń ponadto świadczenia te nie wynikały ze stosunku pracy.

Pozwany, w skardze kasacyjnej od powyższego wyroku, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 291 § 1 k.p. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 405 i 410 k.c., przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, że w zakresie przedawnienia roszczeń o zwrot nienależnie pobranego wynagrodzenia za pracę i odprawy, wynikających wprost z umowy o pracę, zastosowanie będą miały przepisy Kodeksu cywilnego regulujące przedawnienie roszczeń (art. 118 k.c.), a nie przepis Kodeksu pracy stanowiący wyczerpującą regulację w tym zakresie, tj. art. 291 § 1 k.p., co skutkowało niezastosowaniem ostatniego z wymienionych przepisów.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa w

całości, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu (w tym kosztów zastępstwa procesowego) według norm prawem przepisanych, w tym również kosztów postępowania za obie instancje i postępowania wywołanego niniejszą skargą kasacyjną.

Strona powodowa, w odpowiedzi na skargę, wniosła o oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona, bowiem Sąd drugiej instancji zastosował niewłaściwą podstawę prawną w zakresie przedawnienia roszczeń będących przedmiotem sporu.

Jak wynika z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku (wiążącej Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c.), bezpodstawne wzbogacenie dotyczy nienależnie wypłaconego pozwanemu wynagrodzenia za pracę oraz odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy. Sąd drugiej instancji przedstawił stanowisko, że, po pierwsze, skoro oba te świadczenia przyznano i wypłacono pozwanemu bez podstawy prawnej (wynagrodzenie wypłacono za okres po ustaniu stosunku pracy, odprawę zaś na podstawie nieważnych z mocy prawa postanowień umowy o pracę), to nie można ich uznać za wynikające ze stosunku pracy, po drugie, podstawę żądania powoda stanowią wyłącznie przepisy Kodeksu cywilnego, po trzecie, podzielił pogląd przedstawiony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r., II PK 125/08 (OSNP 2010 nr 15-16, poz. 180).

Jak zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 listopada 2019 r., III PK 156/18 (OSNP 2020 nr 11, poz. 117), we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że o terminie przedawnienia rozstrzygają przepisy tej ustawy, która stanowi materialnoprawną podstawę roszczenia (zob.np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2001 r., I PKN 561/00, OSNAPiUS 2002 nr 17, poz. 408; z dnia 26 marca 2002 r., I PKN 57/01, LEX nr 563989; z dnia 21 grudnia

2004 r., I PK 122/04, OSNP 2005 nr 24, poz. 390; z dnia 28 sierpnia 2007 r., II PK 5/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 285; z dnia 15 listopada 2007 r., II PK 62/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 4; z dnia 25 października 2007 r., II PK 78/07, LEX nr 390141; z dnia 5 maja 2009 r., I PK 13/09, LEX nr 513012).

Sąd Najwyższy odstąpił jednak od powyższej linii orzeczniczej w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011 r., I PZP 5/10 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 199), zgodnie z którą „roszczenie o odszkodowanie z tytułu otrzymywania niższej emerytury wskutek wydania przez pracodawcę niewłaściwego świadectwa pracy oraz niewydania zaświadczenia o pracy górniczej przedawnia się na podstawie art. 291 § 1 k.p.”. Przyjmując takie stanowisko, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zgodnie z art. 300 k.p. stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego do stosunków pracy może nastąpić jedynie w sprawach nienormowanych przepisami prawa pracy oraz odpowiednio, jeśli nie jest to sprzeczne z zasadami prawa pracy. W dalszej kolejności Sąd Najwyższy przyjął, że o sprawie nieuregulowanej przepisami prawa pracy można mówić jedynie w zakresie podstawy odpowiedzialności i stosować w związku z tym art. 471 k.c. Natomiast z uwagi na istnienie unormowań Kodeksu pracy w zakresie przedawnienia, kwestie te są uregulowane w prawie pracy i nie ma podstaw do sięgania do art. 117 k.c. i następnych. W konsekwencji roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji skierowane przeciwko pracodawcy, który błędnie wyliczył staż pracy, ulega przedawnieniu według zasad określonych w art. 291 § 1 k.p. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2012 r., I PK 226/11, LEX nr 1214329; z dnia 8 maja 2012 r., I PK 213/11, LEX nr 1214328; z dnia 8 maja 2012 r., I PK 211/11, LEX nr 1214327).

Sąd Najwyższy aprobuje przedstawione stanowisko i w konsekwencji przyjmuje, że roszczenie wywodzone z bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405, art. 409 k.p.c.) - w sytuacji gdy przedmiotem zwrotu ma być świadczenie wynikające ze stosunku pracy - przedawnia się na podstawie art. 291 § 1 k.p. Przy czym podkreślić należy, że nic innego nie wynika z w uchwały Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III PZP 6/13 (OSNP 2014 nr 11, poz. 154), bowiem w sprawie tej bezpodstawne wzbogacenie dotyczyło części składki na ubezpieczenia społeczne

obciążającej pracownika, a więc spór nie dotyczył roszczenia ze stosunku pracy, ale roszczenia z nim związanego jakim jest roszczenie ze stosunku ubezpieczenia.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., I PK 88/11 (LEX nr 1129308), o charakterze sprawy ze stosunku pracy decydują dwa kryteria, a mianowicie:

1) materialnoprawne, jakim jest charakter stosunku prawnego, z którego wynika roszczenie podlegające ocenie na podstawie norm prawa pracy;

2) formalnoprawne, jakim jest art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., który określa tego rodzaju roszczenie jako sprawę ze stosunku pracy.

Roszczeniem „ze stosunku pracy” jest każde roszczenie, którego podstawą jest stosunek pracy powstały na podstawie umowy o pracę. W uchwale z dnia 19 lipca 1990 r., III PZP 13/90 (OSNC 1991 nr 2-3, poz. 22) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sprawy o roszczenia związane ze stosunkiem pracy są sprawami, które wprawdzie powstają między stronami stosunku pracy i dotyczą ich praw i obowiązków, ale które nie wynikają wprost ze stosunku pracy, ale łączą się z zatrudnieniem pracownika. Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2009 r., II PK 125/18 (OSNP 2010 nr 15-16, poz. 180) wskazano, że ocena, czy dana sprawa jest sprawą ze stosunku pracy, czy też inną sprawą jest uzależniona od tego, z jakim stosunkiem prawnym, jest związane dochodzone roszczenie. Natomiast w uchwale z dnia 2 lutego 1994 r., I PZP 58/93 (PiZS 1994 nr 4, s. 63) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że decydujące znaczenie z punktu widzenia kwalifikacji sprawy jako sprawy o roszczenia ze stosunku pracy ma to, czy podstawą dochodzonego roszczenia było niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z umowy o pracę lub przepisów prawa pracy, w tym z układu zbiorowego lub regulacji zakładowych. Na tej podstawie w piśmiennictwie postuluje się szeroką interpretację pojęcia „roszczenia ze stosunku pracy” jako obejmującego całokształt zobowiązań pracodawcy i pracownika związanych ze świadczeniem pracy na podstawie stosunku pracy, gdyż tylko taka wykładnia usuwa niepewność prawa co do przedawnienia roszczeń (zob. także E. Suknarowska-Drzewiecka: Przedawnienie roszczeń ze stosunku pracy, Warszawa 2018, s. 24).

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2007 r., II PZP 2/07 (OSNP 2007 nr 15-16, poz. 210) przyjęto, że sprawa o zwrot nienależnie pobranych

świadczeń ze stosunku pracy dochodzonych od członka zarządu (byłego członka zarządu) spółki akcyjnej jednocześnie zatrudnionego w niej na podstawie umowy o pracę jest sprawą ze stosunku pracy (art. 476 § 1 k.p.c.) (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., I PK 31/10, LEX nr 818424).

W niniejszej sprawie świadczenia, których zwrotu domaga się powodowa Spółka to wynagrodzenie za pracę i odprawa. Są to świadczenia ze stosunku pracy, ponieważ z tego tytułu zostały wypłacone (na podstawie 9 ust. 2 i 3 umowy o pracę przewidujących odpowiednio trzymiesięczny okres wypowiedzenia umowy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia oraz odprawę w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia miesięcznego w razie odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę z innych przyczyn niż naruszenie podstawowych obowiązków ze stosunku zatrudnienia). To natomiast, że w istocie nie było podstaw prawnych do ich wypłacenia (wynagrodzenie za okres wypowiedzenia nie przysługiwało, ponieważ umowa o pracę rozwiązała się za porozumieniem stron; postanowienie o odprawie w razie rozwiązania umowy o pracę było nieważne z mocy prawa) przesądza o tym, że są to świadczenia nienależne w rozumieniu art. 405 k.c., ale nie pozbawia to ich atrybutu świadczeń ze stosunku pracy.

W związku z przedstawionym stanowiskiem aktualizuje się problem przerwania biegu przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powodową Spółkę, co do którego powinien wypowiedzieć się Sąd drugiej instancji. Przy czym należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Znaczenie ma w tym przypadku dokonana przez wierzyciela czynność, co oznacza, że w przypadku wytoczenia powództwa przerwanie biegu przedawnienia następuje z chwilą wniesienia pozwu, nie zaś w chwili jego doręczenia pozwanemu. O ile nie przerywa biegu przedawnienia czynność procesowa, która utraciła skuteczność, to dotyczy to w szczególności: odrzucenia pozwu, zarządzenia o zwrocie pisma procesowego, umorzenia postępowania zawieszonego w pierwszej instancji, cofnięcia pozwu lub innej czynności procesowej przerywającej bieg przedawnienia, zmiany powództwa

obejmującej rezygnację z pierwotnie dochodzonego roszczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1988 r., III CZP 24/88, OSNCP 1989 nr 9, poz. 137). W orzecznictwie wskazano natomiast, że nie ma wpływu na przerwanie biegu przedawnienia umorzenie postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., czyli na skutek nieuiszczenia przez powoda opłaty uzupełniającej od pozwu w sprawie przekazanej do sądu właściwego miejscowo i rzeczowo na skutek braku podstaw do rozpoznania sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13, OSNC 2014 nr 7–8, poz. 72). Decydujące znaczenie ma więc to, że przepis prawa przewiduje w przypadku zwrotu nieuzupełnionego pozwu (art. 130 § 2 k.p.c.), umorzenia postępowania zawieszonego (art. 182 § 2 k.p.c.) i cofnięcia pozwu (art. 203 § 2 k.p.c.), zastrzeżenie, że pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Natomiast wadliwość postępowania sądu nie ubezskutecznia czynności podjętej bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[az]

[ms]